

Imanol Alvarez

IRAKASLEA

Itsu

K

alapita egon da Erkidegoko hainbat mediotan EITBk gotzainek agindutako publizitate-kanpaina kendu zuelako. Iragarkien xedea gurasoek seme-alabentzat Erljioa irakasgaia hauta zezatela ei zen. Legebiltzarreko EITBren kontrolerako batzordeak eskatuta hartu zuen erabakia zuzendaritzak, spotak igortzeak erlijio-askatasunaren printzipioa hausten zuelakoan.

Ez dakit printzipiorik urratuko zuen; bai, aldiz, nire erraiak gogaitu. Dena den, gogaitzeak-eta alde batera utzita ere, ondo baino hobeto deritzot iragarkiak kentzeari; besteak beste, orain urte batzuk emakumeen eskubideen aldeko kanpaina bat ere debekatu zuelako irrati-telebista publikoak, propaganda politikoa zela argudiatuz. Neurri berarekin neurtu behar, alajaina! Halere, kasu hartan “hainbat medio” horiek ez zuten inolako kalapitarik sortu.

Apezpikuek zentsura izan dela diote. Agian. Edozein kasutan ere, mugimendu feministari egin ziotena bezalakoxea. Ezin ahaztu, gainera, EITBn eskandalizatu eta asalatzeko moduko zentsura askoz nabariagoak egon direla/daudela. “Sozialistekin” jazoak asko, EAJkoekin gertatuak beste asko. Gogoratu, adibidez, nola *Hitzetik Hortzera* programan argia moztera ere heldu ziren, Ortuzar eta

INGO AZKONA

Apezpikuek zentsura izan dela diote. Agian. Edozein kasutan ere, mugimendu feministari egin ziotena bezalakoxea

Oterminen garaian, jauntxoek hainbat bertsolari kantatzen ari zirena gustuko ez zutelako. Edo oraintsu *Arratsaldero* programatik kanporatuak izan zirela Siroka taldekoak presoek sakabanaketa salatzen zuen pin bat kendu nahi ez izanagatik... Medioek, horietan ere kalapitarik ez.

Gaia oso bestelakoa den arren, nik parralelismoak ikusten ditut Garzonen aferan. Izan ere, Garzon epaile oso ezaguna da gurean, euskal presoekin egindako bidegabekeriengatik: istorioak asmatu, gazte ugari frogarik gabe kartzelaratu, tortura baimendu... Epailea epaitua ikusi dugu; euskaldunon harridura eta eskarniorako, PP inguruko ustelkeria politikoa eta frankismoaren biktimen auzia ikertzean egindakoengatik. Auzitegi Gorenak zigor erdugarria jarri nahi izan dio “sistema judizialaren oinarria hautsi, eta sistema totalitarioen praktikak erabiltzeagatik”.

Euskal presoek kontra eginiko ageriko zuzengabekeriaren kontra ez genituen ikusi fiskaltza, Auzitegi Gorena, eta abar. batere kezkatuta. Oraingoan Garzonen alde askatasuna aldarrikatuz manifestatu diren aktore espainiar horiek ere ez genituen orduan ikusi askatasunaren alde manifestatzen...

Neurri berak? Itsukeria? Ez omen dago itsuagorik ikusi nahi ez duena baino. ■

HIRUKO TXIKIAN

Joxemari Ostolaza

filman ikusi nuen, gazteleraz, hain ezaguna nuen ahots oihan oihartzuntsua, puntako atletak hanka azpian erresorteak bailutuzten kantari, gure ezta irudika ezinezko tonalitatetik gora, harrapa ezinezko notatan eroso. Whitney Houston. Zenbait herriko plazatan, hamaika aretotan gozatu izan dut oriotartu leitzarra bere bertako ahots zerrategiko ertz arindutako neurri propioko oholaz bertso kantari. Pieza batekoa. Gure On Manuel Lasarte, bere bertsokeran hitzak, esaldiak, puntuak josten burni muturrak labean nola, zenbaitetan pieza bakarrak sortuz, betiere pieza dotoreak lortuz.

The Bodyguard

Belarri onekoa, kantaera landuan aritzen zen narraskeriarik ezagutzen ez zitzaionak, eredu jarrai gaitza ondorengoentzat. Aian egindako omenaldia dut gogoan, zortziko handian kantatutakoak “zergatik maite nazute hainbeste, ni ezerez bat izan da?”. Geroztik plazan entzun ez dudun doinuak, baritono eskolatuenak nekez hobetuko lukeen berezko kantaeran. Hura izango nuen aurrez entzundako azken aldia, notaz nota, silabaz silaba gogoan itsatsita geratu zaidana. Lasarte izena entzun, bere irudia ikusi eta hiru bertso haiek entzuten dizkiot organikoak banitu bezala. Plazer bat. ■

